

Bavorský barvář
(*Bayerischer Gebirgsschweisshund*)

FCI - Standard Nr. 217 / 01. 04. 1996 / D

Překlad: ing. Iva Černohubová

PŮVOD: Německo

DATUM ZVEŘEJNĚNÍ PLATNÉHO STANDARDU: 01.04.1996

POUŽITÍ: pes pro dosledy na barvě (barvář).

KLASIFIKACE FCI:

Skupina 6	honiči, barváři a plemena příbuzná
Sekce 2	barváři (psi pro dosledy na barvě)
S pracovní zkouškou.	

KRÁTKÝ VÝTAH Z HISTORIE:

Všichni stopaři a barváři pocházejí z prapůvodních loveckých psů, honičů (brakýřů). Všichni čistokrevní honiči jsou v lovecké akci hlasití, s velmi vyvinutou schopností pronikat terénem, mají velmi jemný nos a jsou velmi jistí při sledování stopy, ať už drobné či velké zvěře.

Původně se ze smečky vybrali ti nejspolehlivější a nejjistější honiči, aby na řemeni dohledali ztracené stopy lovené zvěře.

Z těch nejposlušnějších a neklidnějších honičů (brakýřů) byli vyšlechtěni tzv. vodící psi (kteří pracovali výhradně na studené stopě zdravé zvěře) a barváři (kteří pracovali výhradně na pobarvené stopě poraněné zvěře a byli považováni za „zkažené vodící psy“). Postupným křížením s plemeny geneticky blízce příbuznými vznikl na konci 18. a na začátku 19. století dnešní hanoverský barvář. Po roce 1848, tzn. po zániku velkých loveckých revírů a po zřeknutí se původních způsobů lovu ve prospěch lovu na čekané a při šoulání a po zkvalitnění palných zbraní, ke kterému v této době došlo, bylo třeba mít psy, kteří pracují „po výstřelu“. Ale především v obtížných podmínkách horských loveckých terénů bylo nezbytností mít psy, kteří při schopnosti pracovat na dlouhé šňůře zůstali dostatečně odolní, ostří a hlasití při pronásledování zraněné zvěře. V těchto oblastech se potvrdilo, že hanoverský barvář je příliš těžkopádný. Aby docílil potřebných výsledků v obtížných horských revírech, baron Karg-Bebenburg z Reichenhallu vyšlechtil po roce 1870 psa výrazně lehčího, který vznikl křížením hanoverského barváře s lehkými plavě zbarvenými horskými honiči. Tito psi postupně nahradili ostatní plemena v horských loveckých revírech, a to takovým způsobem, že dnes se tam bavorský barvář stal klasickým pomocníkem myslivců a lesníků. V roce 1912 byl založen „Klub bavorského barváře“, jehož sídlo bylo v Mnichově. V Německu tento klub zůstal dodnes jediným klubem, zodpovědným za chov tohoto plemene.

CELKOVÝ VZHLED: Je to celkově harmonický, lehčí, velmi pohyblivý, svalnatý pes střední velikosti. Trup je poněkud delší než je kohoutková výška a hřbetní linie se mírně zvedá směrem k zádi; je postaven na ne příliš vysokých končetinách. Hlava je nesená vodorovně nebo mírně nad linií hřbetu; ocas je nesený vodorovně nebo šikmo spuštěný směrem k zádi.

VLASTNOSTI/POVAHA: je to pes klidný a vyrovnaný; je oddaný svému pánovi, vůči cizím se chová rezervovaně; je dávana přednost psům s pevnou povahou, kteří jsou si jisti sami sebou, jsou nebojácní a učenliví a nejsou ani bázliví, ani agresivní.

HLAVA:

ČÁST LEBEČNÍ: je poměrně široká, nepatrně klenutá, střední rýha je zřetelná a nadočnicové oblouky jsou výrazné. Týlní hrbol je málo výrazný.

Stop: je zřetelný.

ČÁST OBLIČEJOVÁ:

Nosní houba: je správně velká, nepříliš široká. Nozdry jsou otevřené. Je černá nebo tmavě červená.

Čenichová partie: Od očí poněkud odsazená. Je o něco kratší, než mozkovna, dostatečně široká, nikoli špičatá. Nosní hřbet je mírně klenutý nebo rovný.

Pysky: dobře převislé, jsou středně silné, koutek je viditelný.

Čelisti/zuby: čelisti jsou silné s perfektním nůžkovým skusem, zuby dobře postavené a kompletní, to znamená, že zadní strana horních řezáků se těsně dotýká přední strany spodních řezáků bez mezer, zuby jsou postaveny kolmo v čelistech. Počet zubů je 42. Klešťový skus je přípustný.

Líce: jenom středně výrazné.

Oči: jasné, s živým pohledem; nejsou ani příliš velké, ani moc kulaté; jsou tmavě hnědé nebo o něco světlejší; pigmentovaná oční víčka dobře přiléhají k oční kouli.

Uši/závěsy: jsou o něco delší, dosahují maximálně k nosu. Jsou silné, nasazené vysoko, široké v místě nasazení a na konci zaoblené. Visí ploše po stranách hlavy, netvoří záhyby ani se nestáčí.

KRK: je střední délky, silný; má mírný lalok.

TĚLO:

Horní linie: od kohoutku směrem k pánevním končetinám lehce stoupající.

Kohoutek: je nezřetelný; přechod krku ve hřbet je plynulý.

Hřbet: pevný, pružný.

Bedra: relativně krátká, široká, velmi dobře osvalená.

Zád: dlouhá, rovná.

Hrudník: je středně široký, s výrazným předhrudím; hrudní koš je oválný, hluboký a dlouhý, s daleko dozadu dosahujícími žebry.

Spodní linie a břicho: postupně se zvedá směrem k zádi; břicho je mírně vtažené.

OCAS/PRUT: je středně dlouhý, dosahuje maximálně k hlezennímu kloubu; je vysoko nasazený; je nesený vodorovně nebo spuštěný mírně šikmo dolů.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: Při pohledu zepředu jsou přední nohy rovné a postavené rovnoběžně; při pohledu z boku jsou postaveny pod tělem. Jsou správně zaúhlené.

Lopatka: lopatka je dobře šikmo uložena se sklonem k zádi, silně osvalená.

Nadloktí: dlouhé, se silným, suchým svalstvem.

Loket: přiléhá k tělu, není ani vytočený, ani vbočený.

Předloktí: je suché, kolmé, se silnými kostmi; dobře osvalené.

Zápěstí: je silné.

Nadprstí: je mírně šikmé se sklonem dopředu.

Přední tlapky: mají lžícovitý tvar, prsty jsou klenuté a sevřené; polštářky jsou dostatečně silné, odolné a dobře pigmentované; v postoji stejně jako v pohybu jsou rovnoběžné, nevytáčejí se ani ven, ani dovnitř. Drápy jsou černé nebo v barvě rohoviny,

PÁNEVNÍ KONČETINY:

Celkově: mají silné kosti. Při pohledu zezadu jsou rovné a rovnoběžně postavené. Jsou správně zaúhlené.

Stehna: jsou široká, velmi svalnatá.

Koleno: silné

Bérec: relativně dlouhý, s výrazným svalstvem a nervstvem.

Hlezno (hlezenní kloub): silné.

Záprstí: krátké, kolmo postavené.

Zadní tlapy: mají lžícovitý tvar, prsty jsou klenuté a sevřené; polštářky jsou dostatečně silné, odolné a dobře pigmentované; v postoji stejně jako v pohybu jsou rovnoběžné, nevytácejí se ani ven, ani dovnitř. Drápy jsou černé nebo v barvě rohoviny.

KROK/CHODY: prostorné chody, dobrý nákok i odraz; končetiny hrudní i pánevní se pohybují rovně a paralelně; Pohyb je lehce pružný.

KŮŽE: je silná a dobře přiléhá k tělu.

OSRSTĚNÍ:

SRST: uzavřená, rovná a přiléhavá, středně drsná, málo lesklá; na hlavě a na uších je jemnější; tvrdší a delší na bříše, končetinách a ocase.

ZBARVENÍ: tmavě červené, jelení červeň, červenohnědé, červenožluté, také plavě žluté až žemlově zbarvené; červeno-šedé (jako zimní srst jelena), také s pálením nebo tmavou příměsí. Na hřbetě je základní zbarvení nejintenzivnější. Čenich a uši jsou tmavé. Na ocase je většinou příměs černých chlupů. Malá světlá skvrnka na hrudi je přípustná („brakýřská hvězda“).

VÝŠKA A VÁHA:

Kohoutková výška: Psi: 47 – 52 cm
Feny: 44 – 48 cm

Tolerance: Z uvedených hodnot neexistuje žádná tolerance, ani směrem nahoru, ani směrem dolů, ani pro feny, ani pro psy.

VADY: Jakákoliv odchylka od jmenovaných bodů musí být považována za vadu a musí být penalizována podle stupně její závažnosti a podle jejího vlivu na zdraví a pohodu psa.

HRUBÉ VADY:

- Nosní houba masově zbarvená.
- Nevýrazný předkus nebo podkus. Částečný klešťový skus.
- Příliš volná víčka.
- Hřbetní linie příliš pronesená nebo vyklenutá (kapří hřbet).
- Hrudní koš příliš plochý nebo sudovitý.
- Silně vybočené nebo vtočené lokty.
- Zadní nohy silně přestavěné.
- Úzký postoj pánevních končetin, kravský nebo sudovitý postoj, ať už v postoji, nebo v pohybu.
- Srst příliš jemná nebo otevřená (řídká).
- Silná odchylka ve zbarvení. Černé zbarvení se sytě hnědými (červenými) znaky.
- Výška vybočující z hranic, stanovených standardem.

VYLUČUJÍCÍ VADY:

- Agresivita nebo bojácnost.
- Výrazný předkus nebo podkus, zkřížený skus.
- Chybějící zuby (s výjimkou P 1).
- Ektropium, entropium.
- Od narození křivý ocas.
- Slabá povaha.

Jakýkoliv pes, vykazující fyzickou abnormalitu anebo poruchu chování, musí být diskvalifikován.

Pozn.: Všichni psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata zcela sestouplá v šourku.